innimesſed peawad kandma, ikka joudo ja woimuſt ennaſt allandlikkult Jummala tahtmisſe alla allandada. — Pühha ühtoſõmaaeg kinnitas temma lotuſt Jummala armo peäle, Jeſuſſe Kristuſſe läbbi. Temma ello otſani olli temma armſam tö, ükſi ehk omma laste ja mu ſõbradega Jummalat palluda ja neid ning keik omma külla rahwaſt Jummala armaſtuſſe ja armo holeks anda. Seſugguſe waimoga temma iggatſes omma wiimſe tunnikeſt kätte ſada, isſeärraniste olli temma, kes ſiin ellus ni mitto aastad olli üsna pimme olnud, wägga römus, et omma taewa Kunningaſt ja Õnnisteggiat taewa walgusſes piddi nähha ſama; ſelle lotusſega temma heitis hinge 74 aastad wanna. —

„Õnnis on ſe mees, kes kiuſatuſt kannatab, ſeſt kui temma ſaab läbbikatſutud ſanud, ſiis peab ta ello kroni ſama, mis Issand on tootanud neile, kes tedda armaſtawad.“ — Jak. 1. p. 12. ſ.